

Comunitats de celebració i silenci

Pel do del nostre carisma som cridades a «**lloar, beneir i predicar**». Quan el salm diu: «Cantem al Senyor un càntic nou», fem-ho! Sant Domènec era exuberant en la seva pregària. Hi posava tot el cos, estenent els braços, prostrant-se a terra, agenollant-se... Tot el cos està salvat per la gràcia, i per això prega.

Segons la tradició dominicana, parlar a Déu és també, abans que res, demanar el que volem. I aquesta no és pas una actitud infantil sinó realista. Ens demostra que ens estem desvetllant del petit món de fantasia del mercat on tot es ven, i anem reconeixent que en el món real tot és un do d'aquell que és «l'autor dels nostres béns». Quan preguem en comunitat, gosem demanar a Déu allò que desitgem més profundament?

Hem de crear un entorn en el qual puguem parlar i escoltar, alegrar-nos i estar en silenci. David dansà frenèticament davant l'arca; Maria exultà en el Senyor i en les coses meravelloses que havia fet per ella. ¿Celebrem la litúrgia i exultem en el Senyor, que ha fet coses meravelloses per nosaltres?

Eckhart afirmà que «el millor i més noble èxit en aquesta vida consisteix a estar en silenci i deixar que el Senyor actuï i parli dins nostre». No hi ha amistat sense silenci. Hem d'aprendre a aturar-nos, a estar en silenci i a escoltar l'altre, o ens quedarem tancats en el nostre petit món, del qual som el centre i els únics habitants reals. En el silenci fem el meravellós i alliberador descobriment que no som déus, sinó precisament criatures.

Hi ha diverses menes de silenci. Hi ha el silenci de les dones a la tomba, que «no digueren res a ningú perquè tenien por» (Lc 16,8). Hi ha el

silenci amb què excloem allò que és totalment inesperat, nou, impensable. Hi ha el silenci amb què apartem les paraules molestes que ens poden robar la pau de l'esperit. I hi ha el silenci dels deixebles camí d'Emmaús, mentre escoltaven el Senyor quan els exposava les Escripures. No van dir res, aleshores, però després exclamaren: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (Lc 24,32). Paul Phillibert OP anomena pregària la nostra obertura a les iniciatives secretes de Déu. En aquest silenci tan vulnerable, li deixem fer coses noves i inesperades. Estem disposats a deixar-nos meravellar per la novetat del Déu de les sorpreses: «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5).

Aquest és el silenci que prepara el camí per a la predicació. Ignasi d'Antioquia digué que la Paraula va venir des del silenci del Pare. Era una paraula forta, clara, decisiva i veritable, perquè havia nascut en el silenci. «No ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí! En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un sí» (2Co 1,19). Les nostres paraules pateixen sovint d'autoritat, perquè són sí i no; insinuen i empenyen; estan acolorides per insinuacions i ambigüitats, són portadores de petits dards i ressentiments. Hem de crear un silenci en el qual puguin concebre's i compartir-se paraules veritables.

Com podríem redescobrir aquest silenci en nosaltres mateixes i en les nostres comunitats?... Sembla que no hi ha altre camí que prendre senzillament el temps per estar en silenci a la presència de Déu cada dia (cf. LCO 66,11). Per a aquest silenci contemplatiu necessitem l'ajut mutu. Necessitem que la comunitat ens hi ajudi. És molt important crear temps i llocs de silenci; un silenci que ens porti a la comunió. Tant de bo que puguem trobar-lo mentre esperem juntes la paraula que pot arribar.

Cf. Fr. Timothy Radcliffe, OP, *Promesa de vida*